

“A Noruega, els autors de novel·la policíaca sortim a la premsa rosa”

Unni Lindell (Oslo, 1957) és un dels pocs autors nòrdics de novel·la policíaca inèdits en català. Creadora de l'agent Marian Dahle, el seu darrer llibre traduït al castellà és *Muerte blanca* (Siruela).

—La dona del primer capítol demana una magdalena en una pastisseria i quan la dependenta la té agafada amb la pinça, se li escapa i cau a terra després de rebotar al taulell, bo i deixant anar un petit núvol de sucre de llustre. En aquests moments, de sobte, ho recorda tot. Una picada d'ullet a Proust?

—No, en absolut. Per res. És una coincidència.

—Però deueu haver llegit Proust, i potser inconscientment l'heu recordat.

—No l'he llegit. L'anècdota és real. El meu estudi es troba al costat d'una pastisseria molt famosa d'Oslo i un dia que hi esmorzava li va caure una magdalena a la cambra, bo i formant un petit núvol amb el sucre de llustre que se'n despenia. En aquell moment em va venir al cap com engegar la novel·la. Totes les meves novel·les sorgeixen així, d'una imatge real, inesperada. En una d'anterior, d'uns nens que feien cua davant d'una furgoneta frigorífica que repartia gelats per les cases, la noia grassa de la novel·la és la caixa de gelats d'un supermercat, Existeix realment i, a la pàgina de youtube promocional del llibre, hi apareix. Li van demanar si hi volia participar, cobrant, naturalment, i va acceptar. És perillós trobar-se al meu voltant perquè pots aparèixer en una novel·la meua.

—Els vostres crims reflecteixen la vida criminal de Noruega, busqueu que en siguin representatius?

—Sí. Segueixo l'actualitat i, quan escric, puc fins i tot parlar de crims que s'han produït al meu país. La novel·la posterior transcorre l'estiu del 2011 i em vaig trobar amb el problema de l'atemptat del 22 de juliol. Ho vaig resoldre amb el policia protagonista, a punt d'anar-se'n de vacances, al final del llibre, i amb el cas resolt, bo i contemplant des de la finestra un Oslo tranquil, just un minut abans del moment que tothom sap que van esclatar les bombes.

—Per culpa de la droga i la immigració descontrolada, patiu més la presència de les màfies internacionals?

Unni Lindell és una de les autores noruegues de sèrie negra més famoses.

—Sí. Segurament hem estat massa innocents, massa tolerants. Ha estat molt fàcil per a les màfies actuar a Noruega. La gent comença a estar-ne tipa.

—És veritat que els autors de sèrie negra sou unes estrelles, a casa vostra, que us paren pel carrer?

—Del tot. I els mitjans estan continuament pendents del que fem. Fins i tot sortim a la premsa rosa.

—Es fiquen en la vostra vida privada?

—Sí. La meua adreça i el meu telèfon són secrets.

—No us molesta el fet de no poder-vos moure de manera anònima.

—És una mica empipador. Canja haver-se de rentar el cap cada cop que vols anar al supermercat. Però en realitat és una situació fantàstica perquè forma part del fet de tenir èxit i vendre llibres. Mentre escric em considero una creadora, una artista, però quan l'acabo i es publica

sóc una dona de negocis, el que vull és que el llibre es vengui i ser famosa forma part de l'atractiu comercial del llibre. Hi ha, a més, molta competència entre els autors de sèrie negra, perquè n'hi ha molts i no tenim més de cinc milions d'habitants. L'any passat es van publicar 47 novel·les negres d'autor noruec i d'aquestes només n'hi ha tres que es venguin bé.

—Escriviu pensant de ser un d'aquests tres?

—No escric pas pensant si el llibre es vendrà o no, sinó de fer els llibres que m'agradaria llegir. Per sort, el meu gust coincideix amb el d'una part important del públic.

—La moda de la literatura negra no pot haver fet mal a la literatura?

—Penso que no. A l'inrevés, hi ha gent que entra a la literatura per la literatura negra. A més, és el gènere perfecte perquè és el gènere total. Pots aprofundir en els personatges, endinsar-te en la seva psicologia, tractar problemàtiques socials i fer-ho amb una llengua literària de qualitat. I, en comparació de la resta de novel·les, hi afegeixes emoció, el desig de saber què passa al final.

Lluís Bonada